„Tänav“ ja mõnes suhtes ka A. Lauteri lavastatud H. Raudsepa „Salongis ja kongis“. Mängustiil oli üldiselt realistlik-asjalik ja parimaiks lavastusiks olid just need, millistes see stiil viidi läbi kõige karmimalt.

Kevadpoolaastal oli Tallinna teatritest „T ö ö l i s t e a t e r“ tähelepanu keskuseks vahest veel suuremal määral kui „Estonia“ ja seda tänu eeskätt õnnelikule „Vaese mehe ututalle“ lavastusele, mille menu tõusis pidevalt, kuigi esmakordselt etendus juba 1932. a. lõpul. Õnnelikuks osutus ka F. Põldroosi uuslavastus Pagnol-Kalitšnikovi „Kuulsuse kaubitsejad“, eriti A. Teetsovi osa tõttu. „Töölisteatri“ tugevus ja ka nõrkus on seisnud julges katsetamises. Varem oli korduvalt sellega heade tulemusteni jõutud, sügisel kujunes aga A. Mälgi komöödia „Neitsid lampidega“ lavastus liigse eksperimentimise tagajärjel liialt kirevaks ja karjuvaks stiiliseguks.

„D r a a m a s t u u d i o“ ei ole kaasa teinud arengut mängustiili muutmises tagasihoidlikumaks, asjalikumaks, realistlikumaks ja ei leia enam oma suurežestilises tundeülepingutuses kontakti vaatajaskonnaga. Sügisel võis aga siiski väikest paranemist märgata. Erilaadse „Draamastuudio“ üritusena võiks siin siiski märkida Henrik Visnapuu massinäidendi „Otepää all“ vabaõhuetendust laulupeo ajal.

„V a n e m u i n e“ pole viimaste aastate jooksul andnud kuigi palju põhjust rõõmustamiseks, kuid vähemalt 1933. a. esimesel poolel püsis siiski veel mõningal määral lootusi, et asjadekäik teatri juhatuse vahetuse tõttu pöördub paremusele. Mõned õnnestunumad lavastused, nagu V. Mettuse dramatiseeritud „Mauruse gümnaasium“ E. Türgi juhatusel tema endaga Mauruse osas ja F. Raskolnikovi „Robespierre“ A. Sunne lavastusel, kinnitasid omaltki poolt ootajaid nende lootustes. Ka sügis tõi mõne õnnestunuma lavastuse, millisena esijoones on mainitav A. Strindbergi „Eerik XIV“ A. Sunne juhatusel R. Ratassepaga peaosas, kuid ühtlasi selgus ka, et lootused „Vanemuise“ kunstilise taseme



Eesti kroonika 1933, lk. 95